

[Karen Thurøe Hansen.]

har været noget sekundært, noget, man til dels har lukket øjnene for. Som indenrigsministeren også antyder i redegørelsen, er det sjældent, at en enkelt sygdom – og som sådan må alkoholisme vel betegnes – tages op til debat i folketinget. Vi har haft en meget hastig udvikling i vores samfund i de sidste 10–15 år, og det har også på mange måder ændret befolkningens levevilkår og levevaner, ikke blot på det kulinariske område, men nok så meget på det spirituøse. Rejser til andre lande har været medvirkende til denne ændring. Man oplever andre folkeslags daglige tilværelse på en måde, der er behagelig ikke blot i ferietiden, og ved hjemkomsten til den daglige tilværelse prøver man at omsætte feriemønstret hertil.

Imidlertid er det jo ikke mådehold, vi skal tale om i dag, men derimod misbrugsproblemet. Med et antal på over hundrede tusinde alkoholikere her i landet kan man vel karakterisere alkoholproblemet som en af samfundets værste svøber, måske endda samfundsproblem nummer ét.

Det er min overbevisning, at det ikke er igenem forbud, restriktioner osv., at man skal løse problemerne for alkoholikerne. Det vil snarere virke modsat og måske i sidste instans føre til øget kriminalitet. I indenrigsministerens redegørelse har vi jo set – det fremgår også af kriminalstatistikken – at et stort antal lovovertrædelser begås under indflydelse af spiritus, og at der inden for kriminalforsorgen til enhver tid prøves forskellige former for behandling af de indsatte eller rettere sagt dem, der er anbragt på institution – nogle af dem bliver indlagt på psykiatrisk hospital – men at mange af disse kriminelle til stadighed vender tilbage til alkoholen, så snart de er ude af institutionerne igen.

Den præventive indsats med hensyn til alkoholismen er jo overladt til amtskommunerne. Det er amtskommunernes opgave at prøve på at koordinere behandlingen imellem sygehusudvalget, social- og sundhedsforvaltningen og undervisnings- og kulturudvalgene, men overvejelserne herom er endnu ikke ganske afsluttet. Hertil vil jeg gerne føje, at vel bør der høre lægelig ekspertise til behandling af alkoholikere, men jeg synes, at det i udpræget grad er et spørgsmål, som hører hjemme under social- og sundhedsforvaltningen.

Præventivt arbejde er jo noget, der skal gøres hurtigt. Jeg er ikke tilhænger af, at der ned-

sættes alt for mange kommissioner. Vi har jo et gammelt ord, der siger, at da en vis herre ville, at intet skulle ske, nedsatte han i verden den første komité. Det er også min erfaring, at komiteer som regel arbejder langsomt og derfor ikke fører til en effektiv indsats. Det, vi skal slå ind på, er information, en holdningsbearbejdelse og nødvendige behandlingstilbud.

Der har specielt været talt meget om de unges alkoholvaner, og det tales der også om i indenrigsministerens redegørelse. Det oplyses endog fra socialministeriet, at der er tegn på, at 12-årige har visse alkoholvaner. Jeg er som sagt ikke tilhænger af restriktioner og forbud. Vi har fået en myndighedsalder på 18 år, og det er min overbevisning, at man fra 18 års alderen har den personlige frihed til at gøre, hvad man vil, også om man ønsker at ødelægge sit liv med alkohol. Men det er glædeligt at konstatere, at den nye skolelov som obligatorisk undervisning har oplysning om alkoholens skadelige virkninger inden for faget sundhedslære.

Jeg mindes, at jeg for få år siden så en film, der viste, hvorledes hjernen blev degenereret ved overdreven brug af alkohol, og det chokerede mig egentlig. Det drejede sig om to personer i 50 års alderen, hvoraf den ene gennem en meget lang årrække i overdreven grad havde nydt alkohol så godt som hver dag, og hans hjerne var så degenereret, at vedkommende nærmest måtte betragtes som invalidepensionist.

Men tilbage til, at der bliver undervist i skolen. Det er glædeligt, at man giver disse oplysninger på dette plan, men jeg vil gerne som det konservative folkepartis tema i denne debat slå fast, at det først og fremmest må være forældrenes ansvar at opdrage deres børn til at omgås alkohol med forsigtighed. Det er bevisligt, at hvor unge, eller man kan sige store børn, i familiesamvær lærer at omgås alkohol – måske ikke stærk alkohol, men vin og måske også øl – på mådeholdende vis, så opstår der meget, meget sjældent alkoholisme blandt disse unge.

Jeg vil ikke tage så let på problemet, som fru Inge Fischer Møller gjorde det, men jeg vil heller ikke gøre det til den store dramatik. Vi ved, at der i Danmark er imellem 100.000 og 150.000 alkoholikere, og der bør gøres en indsats. Nu er det ikke altid af sociale årsager, at folk drikker, tværtimod, vil jeg snarere sige. Det har i de senere år været fremherskende, at det er middelstanden og den bedre stillede